

Sygn. akt I UK 390/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania A. Ć. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego M. Ć.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K.

o ustalenie niepełnosprawności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 20 czerwca 2018 r.,

skargi kasacyjnej A. Ć. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego M. Ć.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych w N.

z dnia 22 lutego 2017 r., sygn. akt IV Ua [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

II. przyznaje radcy prawnemu M. W. od Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w N. tytułem wynagrodzenia za udzieloną wnioskodawczyni z urzędu pomoc prawną 240 zł (dwieście czterdzieści) podwyższone o podatek od towarów i usług.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. Ć. (reprezentowany przez przedstawiciela ustawowego) odwołał się od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. Sąd Rejonowy w N. wyrokiem z dnia 11 lipca 2016 r. oddalił odwołanie przyjmując, że wnioskodawca nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością

samodzielnej egzystencji. Sąd Okręgowy w N. wyrokiem z dnia 22 lutego 2017 r. oddalił apelację wnioskodawcy. Wskazał, że stan faktyczny będący podstawą zastosowania prawa materialnego został odtworzony na podstawie dwóch zbieżnych ze sobą opinii biegłych. Na ich podstawie przyjął, że wnioskodawca nie spełnia przesłanek z art. 6b ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji społecznej i zatrudnieniu osób niepełnosprawnych.

Skargę kasacyjną wniósł ubezpieczony, zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie § 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia, a także uchybienie art. 217 § 2 k.p.c. przez nieuwzględnienie wniosków dowodowych oraz zarzutów do opinii biegłych, mimo niedostatecznego wyjaśnienia stanu zdrowia odwołującego się, oraz art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji i niedokonanie w należyty sposób własnych ustaleń faktycznych.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na szereg uchybień w zakresie prowadzonego postępowania dowodowego. Zdaniem wnioskodawcy Sąd również naruszył przepis prawa materialnego przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że dla uznania niezdolności do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych niezbędne jest wystąpienie łącznie przesłanek wskazanych w § 1 pkt 2 rozporządzenia z dnia 1 lutego 2002 r., podczas gdy wystarczające jest zaistnienie jednej z nich.

Sąd Najwyższy zważył:, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawiera argumentów uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania.

Analiza podstaw skargi kasacyjnej prowadzi do jednoznacznego wniosku, że wnioskodawca zmierza do zakwestionowania stanu faktycznego. Kierunek ten nie może świadczyć o oczywistej zasadności skargi. Staje się to zrozumiałe, jeśli weźmie się pod uwagę, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W tych okolicznościach, trudno

uznać, że doszło do oczywistego uchybienia art. 217 § 2 k.p.c. W ocenie Sądu odwoławczego, stan zdrowia wnioskodawcy został należycie zdiagnozowany, nie było zatem potrzeby korzystania z kolejnej opinii biegłego. Analogicznie, nie mogło dojść do uchybienia art. 378 § 1 k.p.c. przez niedokonanie w należyty sposób ustaleń faktycznych. Brak również podstaw do twierdzenia, że sprawa nie została rozpoznana w granicach apelacji.

W uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego nie wyrażono stanowiska, że okoliczności wymienione w § 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia muszą wystąpić łącznie. Oznacza to, że nie mogło dojść do oczywistego naruszenia tego przepisu w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zważywszy na powyższe konstatacje, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.